

Братя Грим
Фрайланд

Някога, много отдавна, живели магаре и вол. За един ден волът изоравал толкова земя, колкото друг не можел за три дни. Вечер, когато се връщал в обора уморен и измъчен, давали му сноп суха слама. Магарето обаче нищо не правело – от сутрин до вечер лежало и се припичало на слънце. Хранели го не със слама, а със сочна детелина и вместо вода му давали мляко. Веднъж волът едва се довялякъл от умора, легнал в обора и започнал да яде своята слама. Преживял-преживял и повече не можел.

– Ей, уважаеми – подвикнал той на магарето, – дай ми малко от твоята храна, че сламата ми заседна на гърлото.

Съжалило се магарето над вола и му дало от своята сочна детелина. Когато стопанинът влязъл, видял, че магарето е изляло всичката храна.

– Е, браво, мое магаре, добре ядеш, сила ще събереш – казал той и му дал още детелина.

След това погледнал към вола и започнал да вика:

– Ах, ти, животино проклета, защо не ядеш? Утре, като умреш, кой ще оре?

Взел една сопа и започнал да налага вола така, че прах заизлизала от кожата му. От този ден магарето започнало да дава на вола от храната си. Докато един ден стопанинът видял това и закрещял:

– Ах, ти, проклетнико! Щом раздаваш храната си, от утре ти ще ореш на нивата.

Така и станало. Стопанинът впрегнал магарето, а волът останал у дома да се припича на слънце. Вечер му давали детелина, а на магарето сноп суха слама.

Един ден магарето се примолило на вола:

– Слушай, приятелю, аз те съжалих, когато беше гладен. Сега ще ми дадеш ли малко от твоята сочна детелина?

– Нали виждаш, че и на мен не ми стига? Как да ти дам? – промърморил волът.

Магарето се ядосало, но се примирило със съдбата си. Всеки ден работело на нивата, докато измършавяло съвсем и ребрата му започнали да се броят. Тогава волът му рекъл:

– Когато утре стопанинът те впрегне, не мърдай от мястото си. Той ще те съжали и ще те остави да си починеш.

Ала на сутринта стопанинът, вместо да го съжали, го набил. То скочило, опънало въжето, то се скъсало и животното избягало навън...

Докато вървяло по селския път, магарето срещнало един петел.

– Здравей, магаре! – поздравил го петелът.

– Здравей! – отговорило магарето. – Накъде си се запътил?

– Отивам във Фрайланд. Там тревата е сочна, водата е бистра и никой никого не бие. Ако искаш, да вървим заедно.

Магарето се съгласило и двамата тръгнали. Вървели, вървели и срещнали една пчела. Когато ѝ разказали къде отиват, тя ги помолила да я вземат със себе си. Те се съгласили и тя тръгнала с тях, като взела целия рояк.

Вървели, вървели, докато стигнали до една схлупена колиба, където живеели мъж и жена. Те били толкова бедни, че нямали дори коричка хляб. Животните ги съжалили и ги повикали да тръгнат с тях към прекрасната Фрайланд. Изведнъж се чул тропот в далечината. Когато приближили, те видели, че към тях тича един вол. Магарето познало своя побратим и го попитало какво го е накарало да избяга.

– Когато ти избяга, стопанинът ме заведе да се бия с един бик. Аз го победих, но той ме накара да се бия с друг. Аз и него победих, но си помислих:

„Тази работа не е на добре. Стопанинът ще ме кара да се бия, докато някой бик ме убие.“ И когато отиде да ми донесе вода, аз тихичко се прокраднах, излязох на пътя и хукнах към гората. Сега ви моля да ме вземете с вас.

На магарето му дожаляло за вола и понеже всички били съгласни, го приели в компанията си.

Вървели дълго, докато накрая стигнали Фрайланд. Там видели чудна долина: въздухът бил чист, тревата – зелена, по дърветата имало зрели плодове, по лозята – сочни гроздове, на полето – златна пшеница, красиви цветя и детелина. Животните и хората останали да живеят там. Те си направили малко стопанство, в което всички се трудели с радост и живеели в разбирателство и изобилие.

Недалеч от Фрайланд се издигала планина, чиито високи върхове били покрити със сняг. В планината живеели много вълци. Един ден те се събрали и отишли при своя цар. Оплакали му се, че за тях са настъпили тежки дни, че в планината няма дивеч и умират от глад. Царят на вълците се изкачил на един връх и видял в полето как магарето, волът и петелът помагат на хората да жънат. Върнал се при глутницата и казал:

– Нека десетина от най-храбрите вълци да отидат и да ги хванат.

Тогава вълците се скарали кой да отиде. Най-накрая царят избрал двама от тях и те полетели с вой към полето.

– Иа-иа-иа! – изревало магарето, което първо видяло вълците.

– Какво ще правим сега? – измучал волът.

– Аз ще ви кажа! – рекъл петелът. – Волът има яки рога, той ще ги

боде с тях, магарето ще ги ритва с копита, пчелите ще ги жилият, а стопаните ще вземат по една сопа и ще ги удрят.

– А какво ще правиш ти? – попитало магарето, треперещо от страх.

– Аз ще командвам боя. Ку-ку-ри-гууу!

Когато вълците се приближили, волът навел глава, затичал се и така пробол единия от тях, че той се превъртял и се строполил като мъртъв. Магарето ритало и ревяло, хората удряли със сопите, а пчелите нажилили вълците коя където свари. Вълците завили от болка и така хукнали да бягат, че едва не си изпотрошили краката.

Щом се добрали до планината, те с ужас разказали на събратята си, че долу в полето има едно страшно чудовище с глас като тръба, с много ръце и крака, които удрят, бодат и жилият.

– Здравно място по нас не остана! – оплакали се те.

Вълците се уплашили, а царят им рекъл:

– Какво да правим? Да отидем ли всички в полето?

– Не, господарю! – извикали двамата „юнаци“. – Всички вълци на света не биха се справили с това чудовище! Най-добре е да си стоим в планината.

А нашите приятели от прекрасната Фрайланд се смяли от сърце и продължили да живеят в сговор и щастие до ден днешен.

КРАЙ

© Димитър Стоевски, превод от немски

Brüder Grimm

Сканиране и разпознаване: Анани Младенов

Публикация:

Братя Грим – Приказки

Превод – Димитър Стоев

Илюстрации – Антония Дончева

Редактор – Петя Дочева

Технически редактор – Иван Додов

Издателство – „Св.св. Кирил и Методий“

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2536>]